

Bianca
ÎN JOCUL DESTINULUI

Recenzie

de Prof. Aurelia Rînjea

Volumul BIANCA, PRINTRE CASTELE DE NISIP, roman din colecția „*Dragostea arzătoare-ar focul*” al scriitoarei MARA POPESCU-VASILICA, cuprinde 11 capitole și reprezintă o invitație în universurile existențiale în care se zbate femeia, în cel exterior și în cel interior, în căutarea propriei fericiri, pe drumul plin cu obstacole și lecții pe care destinul i le așterne în cale.

Cum bine spune autoarea, orice femeie se poate regăsi în carte, intrând în simfonie cu personajele. Așa este, rezonanța cu cititorul este esențială, mai ales că zbaterea pentru supraviețuire în această lume roasă pe dinăuntru este acerbă, iar personajul principal construit de autoare, Bianca, înalță castele de nisip din dorințe, speranțe și mai ales planuri de căpățuire, care se risipesc destul de des și sunt luate de valurile vieții.

Cartea începe cu o recepție la Ambasada de ziua Franței, 14 iulie, 2012 unde doamna Bianca Ionescu Poitiers, Observator al scenei politice Europene și Internaționale, văduvă plecată în Europa, își caută fostul iubit, divorțat și întors din India, într-o promenadă în care mintea parcă se plimbă prin ambasadă precum „*într-un castel de pe valea Loarei*” (Cap. I).

După moartea soțului ei Bazil, pentru care și-a schimbat religia și a trecut la catolicism, a suferit de depresie, iar frica de singurătate a urmărit-o continuu. Pe Vlad, care era cu 18 ani mai mare decât ea, îl cunoscuse la un meci de box. Acesta divorțase de soția lui Janet, care înșelase cu un prieten, o poveste care a lăsat urme. Amândoi sunt în căutarea declarată a fericirii, fiecare cu experiența proprie, o căutare ca un blestem care îi urmărește.

Asistăm la o duelare cu replici dure, zgomotoase și uneori chiar dureroase, dar și la o regăsire a sufletelor. Ea crescuse într-o familie de alcoolici, iar trecutul ei ascundea răni adânci. Se vede nefericită, singură, și tristă. Copilul de atunci, e prezent în viața ei, unde de multe ori oftează și suspină în tăcere. Iată aici, cum copilul interior, pe care fiecare îl purtăm cu noi, conștient sau nu, de data asta conștientă fiind, o însoțește, marcându-i periplul sufletesc pe scena învolburată a vieții.

Bianca, o femeie inteligentă, o luptătoare, e sinceră cu ea. A învățat să se aprecieze și să se iubească așa cum este, să se accepte cu trecutul ei, cu tot ce acesta cuprinde, pe care îl cară după ea precum o povară de care nu scapă. Cu regret, afirmă: „*Nimeni nu m-a învățat cum să trăiesc*” (Cap. I).

Momente confesive sunt prezente: „*încui porțile sufletului*” sau „*deschid ușa gândurilor apoi o închid imediat la loc, de teamă că-mi spulberă bucuria tăcerii care e în mine*” (Cap. II). Credea că recunoscându-și greșelile, că judecându-se unul pe altul, Dumnezeu îi va ierta. Erau doi tineri care alergau după un vis „*cu două fețe ca banul*” (Cap. III), fără a ține cont de victime sau poate

chiar Dumnezeu a vrut ca ea să cunoască suferința, ca o lecție de învățat, pentru ca apoi să se descurce singură. „*Suntem ca într-o cameră de așteptare la Dumnezeu, așteptăm să ne cheme la judecată*” (Cap. VI).

O zbatere lăuntrică în care personajele ne sunt prezentate într-un joc epuizant, în care, așa cum recunosc și ele: „*nu mai avem iubire și dor, avem doar dorință*” (Cap III) sau „*demolăm reguli ale iluziei dragostei*” (Cap. IV), în care totul pare un joc al absurdului, în care niciunul nu ajunge unde își dorește.

Anunțul pe un carton, „*Dau lecții de pian și de franceză*” (Cap II), afișat la o fereastră, îi schimbă întru totul destinul, prin apariția în viața ei a lui Pascal Morice, profesor de pian și de limba franceză. Alături de acesta a învățat să supraviețuiască. La început la spălat geamuri la vârsta de 13 ani, când gândurile ei erau deja îndreptate către facultate, apoi a învățat să trăiască, să se comporte în societate, să pătrundă în miezul lucrurilor, să termine studiile și mai târziu să iubească și să se descopere pe sine. Pleacă la Paris, unde la 23 de ani, se căsătorește cu Basil Poitiers, în vârstă de 47, a cărui moștenitoare a și rămas, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Pascal Morice.

Amintirea acestuia revine în viața ei, când falsul nepot al acestuia, Paul, care îi găsește însemnările din jurnalul ei intim, apare. Prin acest jurnal ea este șantajată de cei care o cunosc.

Întâlnim scene emoționante prin care Bianca se descoperă pe sine în splendoarea sa, dar și povești de dragoste colaterale, Poveștile Parisului, unde „*scrisul devenise un ritual public și scriitorii se expuneau cu mult curaj*” (Cap.V), la Cafeneaua Flore sau Moulin Rouje și Turnul Eiffel, pe unde cu mare plăcere m-am plimbat și eu odată, acum revăzându-le virtual, sau celebra poveste amoroasă a lui Jean-Paul Sartre cu Simone de Beauvoir.

Confesiunea este prezentă și la alte personaje, precum pictorul Dan Bălănescu, care aspira și el la Bianca, pentru care „*femeia este ca o culoare care mă lasă să o întind pe pânza mea, odată cu gândul de a o avea*”(Cap. V). Pentru el, „*Pictura este ca un prieten care ne întreabă, îți dă sfaturi, te face să uiți de lumea de afară*”... dar „*rămânem flămânzi și alergăm spre noi ocazii care să ne emoționeze*” (Cap. VI). Pentru ei, artiștii, femeile sunt ca „*niște capcane, pot fi vii sau trecute în neființă, pot fi adevărate sau proiecții ale minții celui care le caută ca să le dea viață sau moarte*” (Cap. VI). Într-adevăr o nebunie creativă pe care ei și-o asumă.

Bianca, așa cum o descrie autoarea, cea care i-a dat viață, se prezintă pe scena vieții cu toate măștile necesare pentru a ascunde adevărul referitor la trecutul ei, dar care, oricât de dureros ar fi, acesta nu e simplu niciodată și o urmărește. Ea joacă un rol în prezent, „*ca o furtună după altă furtună*” (Cap. VII), într-un timp personal, începând cu povestea tristă a copilăriei, cu adolescența și maturitatea, un spirit rebel cu experiențele triste, cu viața afectivă zbuciumată. O femeie revoltată pe destinul ei, care încearcă să descifreze calea fără jocuri periculoase, dar are parte de ele din plin. E conștientă că trecutul nu poate fi negat și nici șters, el face ce face și iese de acolo, cerându-și plata. Din experiențele trăite, a învățat că trebuie să-l păstreze, ca o dovadă că acesta a existat și pe el trebuie să-și construiască viitorul.

Ea își așteaptă iubitul, „*acolo în suflet*” (Cap. V) și încearcă să-și lipească „*bucățele de suflet*” (Cap. VI) care i-au rămas, undeva în inima ei știind că se poate trăi și frumos, sincer și cu frica de Dumnezeu, numai că nu are puterea să răzbească și nici nu știe cum.

Gânduri profunde: „*femeia nu se lasă în sala de așteptare*” sau „*Trebuia să înțeleg că și plăcerile sunt dureroase* (Cap. IV)”. Pentru ea, viața a fost un zbucium continuu de iubire și disperare. Uneori pare perfectă, dar se prăbușește ca un un castel de nisip. Dragostea o vede ca pe „*un centru viu al vieții*” care îi oferă totul, neînțelegând de ce apoi totul se prăbușește și trebuie să o ia de la început. Deși revoltată pe destinul ei, își ascultă intuiția, își vede sufletul „*casant din sticlă ieftină*”, dar constată că poate decât să-și trezească conștiința în inima ei tristă (Cap. X).

Eliberarea o găsește în cele din urmă în America, prin Lucas. O nouă Bianca a avut puterea de a închide capitole și de a începe o nouă viață, o altă poveste, de astă dată o femeie puternică, deschisă unui nou început și care știe ce vrea de la viață.

În civilizația modernă, un mare adevăr este uitat: faptul că Femeia este o ființă inefabilă ce poartă în ea misterul Creației și al Ființei, care readuce copilăria lumii ca pe o stare de grație. Ea se conduce mai mult bazându-se pe intuiție și emoție, tatonează lumea profund și cosmic, chiar dacă în sufletul ei doar Dumnezeu îi mângâie visurile sau însingurarea. Aspiră la fericire cu orice preț, căutându-și împlinirea, aspirând să facă din două ființe una singură, perfectă, un pas în încercarea de a vindeca lumea de cumplita degradare spirituală și morală care o inundă.

Într-o lume plină de ne dragoste, e bine că MARA POPESCU – VASILICA ne amintește despre ea. Doar prin iubirea adevărată omul își găsește menirea de „a fi”, așa cum i-a conceput Dumnezeu ființarea.

O carte cu acțiuni pe multe planuri, cu derulări surprinzătoare, cu personaje puternic marcate de viață, dar frumos construite și prezentate, cu o scriere captivantă, care te face să nu lași cartea din mână.

Un subiect actual, tratat într-o manieră proprie, cu un stil confesiv, mergând până la psihologic, un volum cu lecții de viață înțelepte pentru toate vârstele, care reușește să te scoată din haosul lumii de azi, pentru a te purta în iureșul lumilor interioare ale personajelor, invitându-ne la reflecții, într-o creație literară ce merită toată atenția și prețuirea noastră.

Cred că putem sugera autoarei și alte subiecte pe care să le abordeze, prin acest stil literar, delicat și propriu.

Așa că vă invit la o lectură fascinantă, presărată cu trăiri adânci care îți întinde o mână binefăcătoare spre a trăi viața frumos și demn, în adevăr și iubire de semeni și de Dumnezeu.

Dorim viață lungă cărții prin cititorii ei și așteptăm cu interes următoarele apariții editoriale.

Prof. Aurelia Rînjea